

Туга за родиною

Яків Головацький

Я в чужині загигаю,
По чужині блуджу,
За своєю родиною
Білим світом нуджу.
Ту чужая сторінонька,
Та люди чужії
Не пристануть до серденька,
Хоть і не лихії.
Най би які добрі були,
Все не свої рідні;
Я чужая чужениця
Межи ними, бідний!
Ой по саду, винограду
Сумний походжаю,
Із чужини до родини
Гадки посилаю.
Ох, милая родинонько,
Чи на мя згадаєш?
Домовая сторононько,
Як же ми ся маєш?
Солоденька рідна мово,
Як би-м тя рад вчути!
Із глибини серця свого
Рад би-м піснь добути.
Проспіваю співаночки,
Де-но які знаю,
Як би-м учув голосочок
Із рідного краю.
Голосочок, як дзвіночок,
К серцю промовляє:
Хто ж слухає, зрозуміє,
Хто тебе пізнає?!
Цвітуть сади брескинові,
Та виноград має,
А в мені за рідним домом
Аж по серці крає.
Мильші були гаї рідні,

Калинові цвіти,
Ох, як тії ходниченьки
Виноградом крити!
Всюди люди купоньками,
А я самотою;
Всюди люди з іграшками,
А я зо сльозою!
Веселіться, чужі люде!
Ох, бо мені годі;
Мені втіхи вже не буде,
Аж у своїм роді!
Іграйтеся, розкошуйте,
Гаразд вам ся діє...
Ох, хто знає, відгадає,
Як ми серце мліє!
Ходжу, плачу понад Дунай.
Сльоза в Дунай кане:
Як згадаю рідну річку,
Аж среденько в'яне!
Ще й то мені доїдає,
Ох, то смерть готова!..
До нікого й промовити
Сердечного слова!
Ні з ким мені поплакати,
Ні з ким потужити...
Розступайся, синій Дунай,
Хоть би ся втопити!
Журба мене гризе нині,
Журба гризла вчора;
Ой, хто не був у чужині,
Той не знає горя!
Пешт, 1835